

EL MANDU

DE LLOFRIU

—Que no havia vist aquesta pell de fava?

—Aquest llegum sempre ha estat fatidic per a mi: de la primera relliscada, també en va tenir la culpa una fava, però sense pell.

PENSAMIENTOS FILOSOFICOS

Las mujeres que aman en el idioma de Molière y del *Boulevard Calabasse* hacen el efecto de que han de dar a luz por las narices.

Cuando los hombres están pasando la dulce contabilidad del amor y les falta una cifra para llegar a la séptima decena, las mujeres aprietan las piernas como esas pinzas de madera que se emplean para poner la ropa a secar.

Oscar Wilde decía: ¡Parece mentira que un enamorado suspire por una mujer juncal, habiendo hombres que cuan-

do nos volvemos de espalda parecemos soles!

Cuando la labor se intensifica en casa de Mercedes, los bidets cantan su canción alegre como los pots de aluminio que usan nuestras mujeres de casa cuando van, a la hora del crepúsculo, a buscar la leche.

Las mujeres viejas tienen los senos flácidos y colgantes como la bolsa de los corridos, que ya no pueden decir haba.

RUFASTA.

GACETILLA

De un apreciable suscriptor hemos recibido dos docenas de fungas de goma en buen uso para repartir entre familias necesitadas.

También la acreditada posada "El plátano risueño" nos ha enviado seis vales triplicados valaderos por una habitación con cama, bidet y freno contrapedal, que hemos entregado a un redactor nuestro a quien expulsaron de un colega por inmoralidad pública, por creer que la caridad bien entendida principia por nosotros mismos.

Ha quedado abierta una suscripción que patrocina la "Asociación de bailarines de la barriada del Guinardó y pueblos agregados" para regalar unos calzoncillos con listas al maestro de fox trot Jot Rack, inventor del paso del camello romántico.

DE TODAS PARTES

EL CORREO DE MADRID

La dirección general de correos y telégrafos nos comunica que según estadísticas, han llegado durante el mes que ha terminado diez y siete cantas dirigidas al sin par reporter y distinguido ateneísta don Francisco Madrid.

El correo de Madrid, como se ve, aumenta cada día.

GAMIANI

Demaneu a tots els kioscs aquesta meravella de la literatura galant, però exigiu que siga l'il·lustrada per el gran OXYMEL. Val tres peles, però fillets, es lo mellor de lo mellor. Per correu: 3'40. Comandes a la nostra Administració.

EL PASEO DE SAN JUAN

Esta mañana estuvo paseándose durante dos horas por la calle del Conde del Asalto nuestro distinguido compañero en la Prensa Don Eduardo Sanjuán.

Parece que buscaba datos para una espatarrante interwiu, pero la información le hizo higa. ¡Que le vamos a hacer!

LA PLAZA DE JUNQUERAS

Ha sido nombrado barrendero honorario del Xiringuitu el afamado croupier Don Eusebio Junqueras.

Celebramos la noticia, pues hace ya tiempo que oíamos hablar de la plaza de Junqueras.

BIBLIOGRAFIA

Hemos recibido la interesante novela "Las confidencias del Manco", de que es autor nuestro condiscípulo el aventajado profesor de flaviol don Zacarias L. Eche.

De la obra se han imprimido cien ejemplares en papel japon y uno en papel ridículo. El autor ha dedicado la novela al glorioso inventor del mataladillas gaseoso.

SUCESOS

ACCIDENTE DEL TRABAJO

La esposa de nuestro particular amigo Don Norberto Remolins ha entrado en el quinto mes de su embarazo.

La policía practica gestiones para descubrir a los autores del hecho.

ESCANDALO

Frente a la casa señalada con el número 69 de la calle del Mediodía se produjo esta madrugada un regular escándalo entre dos mancebos imberbes conocidos por "La Caprichosa" y "La Peregrilicos" a causa de rivalidades profesionales.

PERDIDAS

Se ha perdido un perro con la cola lar-

ga desde la Plaza de Cataluña hasta la calle de Tantarantana. Atiende por Rufasta y ladra cuando nombran a Socias Aldape. Se gratificará su devolución en la redacción de "El Día Bólico".

—Yendo a buscar hilo, una joven de dieciseis años, aprendiz de modista de la casa *Modes Paquet*, tuvo la desgracia de perderlo. Por tratarse de un recuerdo de familia, se agradecerá su devolución en la administración de "El Día Bólico", gratificándose con un ejemplar del anuario Riera y dos artículos inéditos de Cullaré.

Advertencias

UN INVENTO.

Esto de hacer un diario que salga un golpe cada semana, nosotros hemos tenido la honra de inventarlo. Únicamente lo habían hecho antes que nosotros todas las revistas humorísticas de París, Londres, Milán, Sebastopol, Países Altos y Bajos, Sabadell y Marrampinyo. Pero la honra del invento, nos cabe a nosotros.

¿Que no lo entienden? Pues no se encaparren y háganle un nudo a la cola. **DEFICIENCIAS**

Por exceso de material, nos hemos visto obligados a dejar sin publicar un hermoso pie de imprenta que teníamos preparado para espatarrar a nuestros lectores. Es lástima, porque habríamos entrado con buen pie. **OBSEQUIO**

Para obsequiar a nuestros compradores con un cabeza y cola, hemos puesto el número 666 a este primer número. Pero este cabeza y cola lo hemos patentado, porque es de doble expansión. Leído cabeza por abajo, resulta el 999. **UNA BADADA**

Al cerrar esta edición nos adonamos que no hemos nombrado director ni redactores. En la edición de mañana daremos más datos. **EDICION DE MAÑANA**

Ha sido nombrado director de "El Día Bólico", el conocido sablista señor Rufasta.

- Un llibre de barrila -
Demaneu a tots els kioscs la nova obra

Noche de Novios
que porta vint fotografies espatarrants del natural. Cinc ralets ben aprofitats. Comandes a la nostra Administració.

Barcelona 8 de Febrer de 1923

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

Secció Oficial

Se'ns en va un humorista, però un humorista d'aquells d'or de llei, "sin trampa ni cartón"; un humorista de carni i ossos. Se'ns en va l'alegria de la Rambla i un dels més fermes puntals del districte V. Se'ns en va En Fontdevila.

L'altre dia el varem despedir amb un banquet al Palace al que hi varen concórrer tots els elements de la gamma de l'humor.

Va ésser un banquet sense discursos, però amb xistes.

En Vinaixa va parlar de la metafísica, de la metamorfosis i de la metempsicosis.

En Junoi va parlar en nom de la joventut i de l'el·legància i va desenrotllar un tema interessantíssim: "De lo que podrien representar les idees sociològiques desde un punt de mira purament essencial i relacionades amb els thes-tango".

En Rusinyol, el venerable patriarca, va fer una confessió: la de que prefereix un home alegre a un home sabi. "Nosaltres, digué, escampem arreu l'alegria i ella ens atreu com la llum a les mosques; els de la "mano negra", en perseguixen i ens volen ficar la tristesa dins del pit, però no ens la ficaran, que consti, no ens la ficarán!"

Una ovació va coronar tant optimistes paraulles.

En Fontdevila, tot emocionat, va alsar la copa i ens va dir que tots els allà reunits erem uns ximplers, si és que al organitzar el banquet ens havíem proposat fer-li un homenatge.

"Jo, digué, ni he fet res, ni faig res, ni penso fer res en ma vida, mentres conservi l'enteniment.

Ara vaig a Madrid, perquè el tren m'hi porta.

Hi vaig d'esma. M'han cridat i per mandra de dir que no, he arronsat les espatlles i m'he deixat portar per el destí.

Si em pregunteu que hi vaig a fer a Madrid, no sabré pas que contestar-vos. Jo a n'el meu mostrari no hi porto res mes que un article, i aquest a la meseta es de molt difícil col·locació perquè Madrid precisament és un centre productor d'aquest gènere. Jo a n'el meu mostrari no hi porto més que madra, mandra i mandra i com que d'això allà dalt n'hi sobra, no sé si podré arrencar ni un sol "pedido".

No obstant, jo soc un home "d'acció" i tinc fe en mi mateix i aquesta fe em porta a creure que la meva mandra s'imposarà per damunt de la mandra indígena, perquè el meu gènere es de qualitat molt superior al seu. La meva mandra, es mandra de primera, de molta més durada, que la d'ells, de la que no perd i de la que no hi ha qui ens la tregui de sobre un cop la tenim arrapada".

En Fontdevila fou llargament aplaudit i a hores d'are ja deu haver trovat cafè a la Porta del Sol o al carrer d'Alcalà, on deixar passar les hores del dia i les de la nit esperant a veure-les venir.

o o o

Estem en ple Carnestoltes i tant a la Bohemia com al Principal com a l'Iris, ha començat la grimegia.

Aquests són el tres temples de terpsicore on més s'apreta i on amb més entusiasme i resultat positiu es treballa el suro. Amb uns quants duros a la butxaca i un xic de decissió, el cop és segur. Al xalet, a ca'n Verdura i a ca'n Prim, picaders, estratègicament situats, no s'entenen

de feina. Nosaltres estem que no podem dir fava i cregueu que tenim por de fer un paper ridícol a n'el ball del Artístic qu'enguany serà la festa grossa dels corridos.

De totes maneres, ens guardarem l'última gota i l'última pesseta i procurarem deixar el nostre honor a l'altura que Nandulàndia mereix.

o o o

Sembla que el ministre de la Governació ha reglamentat els cafès de camareres i que aquestes per a servir com a tals hauràn d'atendres a certes i determinades regles.

El senyor ministre els hi ha dat ben bé el cop de gràcia, perquè qualsevol s'hi acosta a unes camareres que estàn perpetuament en "regla".

El tacte del Doctor Lletuga

El doctor Lletuga era un metge d'aquells que tenen la consciència del deurer. S'ha de dir tot, quan hi ha un cas greu, però hi ha que posar-hi formes. Res de brusquedats si té de dir-se quelcom alarmant, molta diplomàcia, i, sobretot, treurer sempre importància a la cosa.

Una tarda se li presentà a la visita una senyora amb cara de bona fe acompanyada d'una filla seva d'uns divuit anys, tota ullerosa i esgrogueida...

—Ja veurà — digué la bona senyora. — Hem vingut a veure'l perquè la noia, sab? fa dies que no es troba bé, està trista, no menja...

—Bé, bé — digué el doctor Lletuga. — A veure, senyoreta, faci el favor...

Començà el reconeixement. Tres minuts no eren passats, que el doctor ja havia descobert la causa del mal. I quin mal! Era aquell mal a venciment més o menys fixe que es cura amb ajuda de la llevadora i que només ataca a les senyores casades i a les xicotes que descuiden usar precaucions quant juguen amb el promès...

—Senyoreta — feu el doctor en veu baixa. — vostè està embarassada.

—I are! — digué la noia tornant-se vermella com un pebrot. — Que s'ha pensat!

—No m'he pensat res — respongué el metge.

— Li dic lo que és i que inútilment vostè intenta dissimular. A la ciència no se l'enganya!

—Però Déu meu! Ara vostè haurà de revelar-ho tot a la mamà!

—Tranquil·litzi's, senyoreta. Jo soc metge, sé el meu deurer i sé com s'han de dir les coses. No es preocupi, que jo ja li diré d'una manera... en fi, no sé com dir-li, calmant-la tot lo que pugui...

—Gràcies, gràcies, senyor doctor! Ai, mare de Déu, quina vergonya!

El doctor Lletuga acabà el reconeixement. S'assentà a la taula i escrigué una recepta.

—Miri, senyora — digué. — Aquí té aquest reconstituent. Dongui-n'hi una cullerada de sopa abans de dinar i una altre abans de sopar i ja veurà com dintre de pocs dies es trobarà molt millor.

—Però, bé; que té la noia? — demanà la mare.

—Res... — feu el metje. — Està un xic dèbil, fluixa de sangs... i després, té una altra cosa, sab? però no té importància... Ja li diré, vaja. Està "una miqueta embarassada..."

MARCEL TERRA

ELLA.—Em sembla que ja es fora aquella taca negra.

ELL.—I que had'esser fora! Jo cada vegada la veigmes negra i mesgrossa.

—No sé quina mania de fer-me estar nua al costat teu.

—Es que quan veig els vestits em recordo del compte de la modista i em poso de mal humor.

—Sempre m'ho havia pensat que per aquest camí acabaria fent la «carrera».

El pantalonet blau cel

La Carmeta entregà el sobre i el paquetet a la Carlota, la formidable cortisana, que recargolant el seu cos de pecat damunt l'albura dels llençols, agafà displicentment els dos objectes, bo-i preguntant:

- Qui ho ha portat?
- Un "botones", senyoreta.
- Serà algun present del Marqués.

Obrí el sobre i mirant a la minyona confirmà:

—Sí, és lletra d'ell. I que es veu que tenia molt poca feina el ximple. Quatre cares de lletra atapada! Es deu creure que no tinc res més que fer que llegir les seves tonteries! En fi veïam que diu:

—“Carlota. (Quin començament més sec. Sembla una escopetada.) Suposo que deuràs recordar-te d'aquell petit, gentil, moníssim, pantalonet blau cel que tant admirablement s'ajustava a n'el teu cos i per al qual tenia jo totes les meves predileccions.

El varem comprar a casa la senyora Linette. Recordes? El seu "corte" ens va seduir. Semblava talment que un màgic artífex l'hagués confeccionat.

Naturalment que damunt del teu cos perfecte, qualsevol roba adquiria una elegància insospitada. Però aquell pantalonet, tan menut, tan ben tallat, amb tan poquíssima quantitat de roba, semblava talment un sospir d'angelet fet a

mida per a cubrir el niu d'amor que havia de tapar.

No era un pantalonet. Era un madrigal, un "lied" una garlanda de nenúfars que s'emmotllava meravellósament en els capitells de les teves formoses cuixes i devenia amb la seva finíssima transparència com una sobre epidermis subjugadora. Llís, tivant, sense adorns empalagosos, no feia una sola arruga, mellor dit, en feia una de sola al bell mig de les teves cuxes. T'ajustava tant bé!

Des del dia en que vares estrenar aquest pantalonet, una nova visió de carícies i tendreses va fer reviure les nostres decaïgudes energies. El diminut pantalonet era com la mascota dels nostres amors.

Tu no te'l posaves mai, més que quan sabies que jo tenia de venir. El guardaves en un estutxet de nàcar i quan jo et visitava àvid d'un nou plaer, portaves l'estutxet, et despullaves davant meu i cobertes les teves cames tornejadades amb unes mitges també blau cel, empresonats els teus peus en uns xapinets de vellut crem, coberta la testa per amplíssim xamberg, i lliure el teu cos magnífic de tot altre destorb, agafava jo trèmol d'emoció l'estutxet, treia el petit pantalonet i les meves mans, tontes, ineducades per aital operació, et colocaben el diminut telonet, mentres els llavis besaven per tots els indrets. Recordes?

Oh, quins moments d'inefable plaer! Quasi disfrutava tant al posar-te'ls com al treurete'ls nerviós per a ofrenar-te un major homenatge!

Tu i el petit pantalonet, ereu la única llum de la meua vida.

Per això avui em considero perdut irremissiblement.

Obre l'adjunt paquet. A dins hi trobaràs el bell petit pantalonet, que ja no representa res per a mi. Guardal com un record dels nostres amors intensíssims.

I una altra vegada, sigues més cuidadosa. El petit pantalonet l'he trobat dintre un taxi de lloguer on segurament te'l deixaries oblidat!

PAUL”.

La cigarrerâ original

Mister Harrisson era un home molt especial. Tot lo extravagant li agradaba.

Un dia, desde la seva habitació del hotel, va cridar al "garçon" per a que li fes cirar les botes.

Quan aquest entrà al quarto del míster, es quedà tot esverat.

—Que mires amb aquesta cara de tonto?

—Míster, perdoni, però es intolerable lo que ha fet damunt de la tauleta de centre. Això és indigne d'un caballer ben educat.

Efectivament, en el mig d'aquella tauleta hi havia quelcom molt brut qu'afectaba la forma d'una ensiamada.

—Ah, això? No, home, no; si és la meva cigarrera, — i agafant-la se la posà a la butxaca, davant l'estupefacció de l'escorregut "garçon".

Passaren uns quants dies, el míster se n'anà del hotel i al entrar les cambres a fer llimpiesa de l'habitació tornaren a sortir totes esverades.

—Garçon, garçon!

—Que hi ha, que passa?

—Aquest anglès, que era un porc: mira que ha fet al mig de la taula.

El cambrer, al darse compte que el míster s'havia descuidat la petaca, entrà tot inflat a l'habitació i mirant despectivament a les noies, els hi digué:

—Que sou ignorants! Si això és una cigarrera. Mireu.

I plantà la mà damunt de l'ensiamada, que s'aixafà com un merengue, deixant la mà del cambrer feta un sant Llatzer.

—Redell! Això és m...

El míster aquesta vegada ho havia fet de debó.

ARMAND

—Senyoret, qu'em farà vessar el xocolata.
—Aixís podem fer xocolata amb llet.

Vaja una pessa

En Ramonet va ésser enviat pels seus pares a ciutat per ocupar una plaça d'auxiliar en el despatx del senyor Sistachs.

Que En Ramonet baixaba de l'hort, era cosa que no donava lloc a dubtes: ho portava escrit a la cara. I els seus companys d'escriptori, n'hi feien cent per una per divertir-se. I és que En Ramonet fet i fet era un xic massa talós.

Figureu-vos que l'altre dia preguntà a un seu company de despatx:

—Perquè és això que portes als braços?

—Ai, ai! perquè no s'em gastin les mànegues de l'americana!

—I com se'n diu?

El dependent se'l quedà mirant davant d'aquella pregunta tant tonta i li contestà flemàticament:

—Uns preservatius.

—I on en venen?

—Aquí al costat. A la botigueta aquesta de gomes.

En Ramonet en sortir del despatx entrà decidit a la botigueta de referència, i demanà un parell de preservatius.

La noia que despatxava n'hi ensenyà uns de mida regular.

—I are, on va amb això tant petit. Més grans, més grans!...

—La noia n'hi ensenyà uns altres.

—Més grans, dona, més grans. Miri els vui d'aquesta mida, i en dir això senyalava amb el seu avant braç i amb la mà closa la llargaria que havien de tenir els "preservatius".

La noia, en veure aquell gest extraordinari, obrí uns ulls com unes taronjes, i exclamà amb gran emoció:

—Passi, faci el favor, que li pendré la mida.

RAFFLES

—I s'ho ha cregut qu'era la primera vegada.

—S'ho hauria empassat si no hagués recordat que ja li vareig dir una altre vegada, are fa dos anys.

Vida i miracles de Nandu i la Tuies

Aquesta historia eloqüent

si l'estudien ben a fons,

vos darà a entendre al moment

que a la dona mes prudent

li agrada tocar els... senyors.

La camarera inexperta

La Ramoneta estava desesperada. Fent la llimpiesa del saló havia romput una estatueta d'Adonis que el senyoret tenia en gran estima i temia una forta repulsa.

—Com ho faré pobra de mi?

Després de torturar-se el cervell durant llarga estona, decidí provar de reconstruir l'estatueta, enganxant-la amb sindetikón.

Va començar la feina, i are un braç, are el cap, are una orella, va anar col·locant cada cosa en son lloc i les afegidures quedaren tant bé que talment semblava que l'estatueta acabava de sortir de mans de l'escultor.

Una volta la Ramoneta tingué l'estatueta del tot reconstruïda, la deixà damunt la taula escriptori del senyoret, convençuda de que aquest no notaria res.

Però, encara aquest no s'havia assentat en la

seva taula de treball, es quedà bocabadat mirant-se l'Adonis.

—I are! Que és això? Ramoneta, Ramoneta!

—Digui, senyoret.

—Que l'hi ha passat a n'aquesta estatueta?

—Ai, res, senyoret!

—Com s'entén, que res?

—Ja li diré, no s'enfadi; es que m'ha caigut a terra, se m'ha trencat i l'he tornat a enganxar.

—Però... com es que ha posat això així?

—Ai, ai, el què?

—Això, que ho ha posat mirant cap amunt, aquest membre, havia de clavar-lo amb la punta cap avall.

—Ai, dispensi senyoret, però tots els que jo he vist als meus novios, sempre els havia vist amb la punta enlaire, i ben enlaire i ben dreta!

TOFLIS

EL NANDU

Vodevil en un acte,
per Joaquim Montero

Decoració de camp. A un costat, entrada de la masia o casa de pagès. L'era, un paller i el que li sembli millor al director de escena. De la porta de la casa a un arbre, hi ha lligada una corda, on hi penja la roba neta, calçotets, camises i llansols.

NANDU i PONETA, en escena

PONETA (*Recollint la roba.*)—Nandu! Nandu!

NANDU (*Que està llegint el diari a la porta de casa seva.*)—Què vols?

PONETA.—Que m'ajudis a plegar aquest llansol. (*Ho fa.*)

NANDU.—Vinga. Però, anem-jo plegant com sempre, a plects petits... (*Ho fan.*) Acostant-nos, acostant-nos... de mica en mica... fins a juntar-nos i planxar-los entre el meu pit i el teu escudeller. (*Ho fan i acaben abraçant-se.*)

PONETA.—Ai, Déu meu! Sempre que pleguem llansols, els tenim plegats entre els dos. Quines ganes en tinc de que ens acotxin en un llit de quatre matalassos!

NANDU.—Pel que serviren, tant se val que estiguin plegats com estesos.

PONETA.—Si, però, francament; ja n'estic tipa de que sempre ens trobem al paller, al celler, a les golfes... o en un marge.

NANDU.—I vols dir que no és el mateix, pel cos?

PONETA.—Què et diré?... No seria tan dur.

NANDU.—Dur? De moment ja li trobes, però aviat s'estoba.

PONETA.—I ja fa dies, que no em dius cap cosa...

NANDU.—Fa tres dies t'en vaig dir cinc de seguides.

PONETA.—Ja ho estaves d'enxarrairat.

NANDU.—Això va a dies.

PONETA.—I ja li has dit a ton pare el què hi ha?

NANDU.—No, Poneta; quan vull parlar-li, no sé que em passa, que m'ennuego, i m'he d'empassar el que li vull dir.

PONETA.—Ben diferent de jo. Tu t'ennuegues i t'ho empasses. I jo, per empassar-m'ho.. m'he ennegat.

NANDU.—Ja ho pahiràs.

PONETA.—Bé, però, com li expliquem al teu pare que he de pahir, si no sap primer què m'he atipat?

NANDU.—Ja hi trobarem el desllorigador.

PONETA.—Em farà por que no en vulgui saber res.

NANDU.—No hi pensem... i, escolta; què no podries deixar la roba i estar per mi?

PONETA.—Què m'has de dir alguna cosa?

NANDU.—Et vull tornar a dir lo de sempre.

PONETA.—No tens res de nou, per explicar-me.

NANDU.—Ai, Poneta! No! Sempre que et miro, se m'acut el mateix. Fes-me una abraçada.

PONETA.—Té: apreta!

NANDU.—Apreta tu també! (*S'estrenyen.*)

Apareix en NOFRE

NOFRE.—Afluixeu, nois!

PONETA.—Ai! (*Fuig corrents.*)

NOFRE.—Bona reira... de riera! Què no sabeu fer res més? Ja van tres cops que us trobo enganxats. Què et sembla bé, això que fas?

NANDU.—A mi, si, pare.

NOFRE.—Doncs, a mi, no!

NANDU.—Oh, perquè no és vostè qui ho fa.

NOFRE.—No tens ningú més, per esbargir-te, que la minyona? Què et penses que la pago per això?

NANDU.—Oh, tampoc la pago jo!

NOFRE.—Si et sens remoguts els esperits, ves-te'n a vila, i no la privis de treballar, aquesta moça.

NANDU.—Si, ves a vila... ves a vila!... Què es pensa que en trobaria cap de més acomodo? I després... no m'en fio de les noies de vila! Vegi el noi del Patarrell, va anar a vila... i encara va coix.

NOFRE.—Són ulls de poll.

NANDU.—Oi, que no! Jo vaig veure el remei que prenia, i deia ben clar: "Específico para Silfides y Veraneo".

NOFRE.—Bé, bé: això d'aquesta mossa no et convé. No és del teu braç. La Poneta és una criada...

NANDU.—Pel que jo la vull, tant me fa la Poneta, com una altra.

—Voi que la cobreixi senyoreta?

—No sè pas que hi veu.

—Oh jo sí que ho sè!

NOFRE.—Però, és precis deixar-ho corre.
 NANDU.—Vol dir?
 NOFRE.—Sí, senyor! I, escolta'm! Tu has de prendre estat.
 NANDU.—No'n tinc pas ganes.
 NOFRE.—Bé, però jo sí.
 NANDU.—Doncs, prengui'n vostè.
 NOFRE.—A la meua edat, ja no es prenen aquestes coses. Tu t'has de casar, perquè't convé... a tu, i perquè em convé a mi... i perquè ens convé a tots. Ja te la tinc triada.
 NANDU.—Sí? Qui és?
 NOFRE.—La Reparada.
 NANDU.—Es massa lletja.
 NOFRE.—Què n'has de fer! Però té un hort que toca all tres qu'et va deixar la teua mare, al cel siga, i si us caseu, juntant l'hort d'ella i el teu tros, engrandirem les nostres terres qui sap-lo!...
 NANDU.—Bé, doncs: si ella té un hort, que busqui qui li regui... i que se'l desi... I jo el meu tros ja el donaré a la que m'agrada.
 NOFRE.—Ah, ja te la tens triada?
 NANDU.—I doncs.
 NOFRE.—I qui és, si es pot saber?
 NANDU.—La Poneta.
 NOFRE.—La Poneta? De cap manera. Mai hi vindré bé.
 NANDU.—Però a ella i a mi si que ens ve bé.
 NOFRE.—De cap manera.
 NANDU.—De totes maneres.
 NOFRE.—Doncs, jo no et donaré el consentiment. I a ella, ara mateix la planto al carrer.
 NANDU.—I cà!
 NOFRE.—I gòs! Prou! Diga-li a la Poneta, que li he de parlar. I tu, ves-te preparant per a venir amb mi, a veure a la Reparada.
 NANDU.—A la Poneta li diré que vingui, però a la NOFRE.—Au, ves... ves! (*Mutis de Nandu.*)
 Reparada, si no hi va vostè sol a veure-la...
 NOFRE.—Vaja; quines coses passen pel món. Poses un xicot aprop d'una mossa... i a mica que et distreguis... es distreuen! Ja et dic jo, que al meu temps, no passaven aquestes coses.
 (*Apareix PONETA*)
 (*Veient venir a Poneta.*) Vina'm aquí, aixelabrada.
 PONETA.—Què mana?
 NOFRE.—Què m'ha dit el noi, que tu i ell...
 PONETA.—Sí, senyor!
 NOFRE.—I et penses que jo et vaig llogar per això?
 PONETA.—No, senyor.
 NOFRE.—I doncs?
 PONETA.—Oh, ja veurà! Són coses que... és allò... una paraula en porta un altra... avui, una mirada; demà, una floreta; l'altre, un pessic... l'altre, un petó... Que ara ens trobem al celler; que després a les golfes; fins que una nit, ens varem trobar allà a l'era; ens varem asseure... en terra... feia una nit estrellada... ell va començar a dir-me, signant al cel "guaita quants llumets". On? — li vaig dir... — Allà dalt! i jo que veia les estrelles reflectades en un regueró, li dic... "mirate-les aquí

baix, com s'enmirallen. Jo que m'estens així, a terra, per veure-les a dalt, ell que s'ajeu així, damunt meu, per veure-les a baix... De *repenta*, s'enmuvola... fugen les estrelles... fa un trò... ens agafem esporuguits...
 NOFRE.—I es va posar a ploure?
 PONETA.—Quatre gotes!
 NOFRE.—Ja n'hi ha prou!
 PONETA.—Sí, senyor.
 NOFRE.—Ja deus comprendre, que després d'això, no pots estar un sol dia més a casa?
 PONETA.—I on aniré?
 NOFRE.—Te'n vas a vila... o a ciutat.
 PONETA.—Què em treu?
 NOFRE.—Es clar!
 PONETA.—Ai, pobra de mi! Ai, desgraciada! On aniré?
 NOFRE.—A enredar-ne un altre.
 PONETA.—Ai, que això no pot ser! Ai, qui em voldrà, ara?
 NOFRE.—Qualsevol, dona: això no es coneix.
 PONETA.—Ai, que jo no sé dissimular i me'l conixerà tothom.
 NOFRE.—Qui vols que t'ho conegui. No t'escorcollaran pas.
 PONETA.—Ai, que se'm veurà de seguida!
 NOFRE.—El què se t'ha de veure?
 PONETA.—Que estudio per dida!
 NOFRE.—Ai, ja estic més tranquil. Tindràs un bon ofici. (*Transició.*) Però, vina, vina: reflexiona; ho veus a lo que condueix una falta?
 PONETA.—Una falta? Són quatre, si no m'erro.
 NOFRE.—I deixar-te anar d'aquesta manera? I que un qualsevol li pugui dir avi a un nét meu? Oh, no! No! Vaig a veure un través de dit d'aiguana i a reflexionar. Espera't... Espera't! (*Mutis per la casa.*)
 (*Apareix el NANDU*)
 NANDU.—Poneta! Què hi ha? Què diu el pare?
 PONETA.—No'n vol saber res... i em treu de casa.
 NANDU.—Es que li fas nosa. Vól que em casi amb la Reparada.
 PONETA.—I tu, què penses fer?
 NANDU.—No ho sé! I tu?
 PONETA.—Jo, casar-me amb tu.
 NANDU.—Però si el pare no ho vol. I si em deshereda?
 PONETA.—Doncs, com s'arregla?
 (*Torna en NOFRE*)
 NOFRE.—Molt senzillament. Jo no vull perdre l'hort de la Reparada. Jo m'he compromès amb la mare de la Reparada, i tu et cases amb la Reparada.
 PONETA.—Però i jo?
 NOFRE.—Tu et cases amb mi.
 PONETA.—I ara?
 NOFRE.—I si no, al carrer!
 PONETA.—Què et sembla, Nandu?
 NANDU.—Pare, vostè no m'hi vol deixar casar?
 NOFRE.—No pas amb ella. Amb ella m'hi caso jo. I el teu fill serà fill meu.

NANDU.—El meu fill, fill del meu pare? Jo, avi del meu fill!

NOFRE.—I tu, Poneta, entra a pendre alguna cosa, no fos cas que del susto se't fes malbé... no tens pas salivera? No et roda pas el cap? Vina amb mi, vina, vina!

PONETA.—Noi, perdona: però, ja ho veus, seré ta mare. (*Mutis.*)

NANDU.—No, no pot ser. Jo me'n vaig del poble. Me'n aniré a Buenos-Aires, em faré del "tercio extranjero..."

Teló

Les tribulacions del Senyor Santpere

II

—La segona vegada...

El senyor Santpere feu una pausa. Abaixà els parpres, mirà reconcentrat el quadrant d'una rajola i colpejant-se el genoll amb la mà closa, continuà el seu tràgic relat amb una veu tota cavernosa:

—Havien passat poc més d'un parell de setmanes de la primera sorpresa, i et confesso que quasi estava convençut de la ignoscència de la Roseta, però un dia, dia fatídic, una nova espina s'em clavà al pit.

Era un matí de primavera. Com de costum, a les nou entrava al despatx, i al tenir de tornar un cambi d'un bitllet, em vareig adonar que m'havia descuidat a casa les claus de la caixa.

Sense pensar res de mal, vareig adreçar-me al meu domicili en busca de les oblidades claus, però al entrar a casa, em trobo, és horrible amic Mitjavila!, em trovo a la Roseta fortament abraçada amb un minyó bon xic més jove que ella.

Estaven drets al mig del saló, sota l'aranya. Ell apretava amb les mans la part més carnosa de la Roseta. Ella li tenia un bras passat per la cintura i l'altre per sota l'aixella, apreant-lo contra el seu pit.

Davant d'aquell "quadro" vareig posar mà a la butxaca decidit a fer un estropici, però com que jo mai he portat armotes, em vareig treurer el mocador per aixugar-me una suor freda que em traspuava del front i em regalimava cara avall.

Vareig mirar fit a fit a la meva dona. Volia abocar per els meus ulls, en una sola mirada, tot el verí que dintre meu em cremava les entranyes.

El quadro d'Otel-lo que tenim al menjador s'em reproduí en el cervell amb tota la seva força. Una idea sagnant m'impulsà a pendre una determinació tràgica:

"Si, si, el ganivet de tallar pà! Aquest serà el venjador de la meva honra!"

I quan decidit anava a adreçar-me al bufet en

cerca de l'arma homicida, la veu d'ella, dolça, serena, suau com el ventitjol de matinada, innocent com una plata de natilla, armoniosa com el drinc de les pessetes, em fa ver aturar d'una sotregada i vareig quedar encallat com un carro de la Riba:

—Es inútil, senyor Fustagueres, aquest pas no l'apendré mai. No puc. Tinc masses anys ja. Ah, ets tu, Tonet? Vina que hu provarem amb tu. Aquests balls moderns són molt difícils i la societat exigeix apendre'ls per a no fer un paper ridícol. Vina, vina, Tonet, que el senyor Fustagueres ens darà una llissó pràctica a tots dos.

No sé perquè, vareig creure en la sinceritat de les paraules de la Roseta i com un autòmata, sense voluntat, vareig agafar-la en els meus brassos i seguint les indicacions del senyor Fustagueres, vareig marcar els primers passos del fox-trot de moda.

Un nou silenci invadí l'estança on els dos socis de la raó social "Santpere i Mitjavila" dialogaven. Per fi En Santpere, preguntà trèmol d'emoció al seu company:

—Que et sembla, Miquel? Haig de dubtar de la meva dona? Eren el sabater i el professor de ball aquells dos homes que en actituds tant comprometedores havia trobat amb la meva dona? Eren els seus amants?

El senyor Mitjavila, s'acomodà bé en la seva butaca, creuà una cama sobre l'altre, tregué un cigarret, l'encengué i al llençar el misto digué reposadament:

—Amic Santpere, no em facis aventurar judicis prematurs. No tinc prous elements per a donar-te un parer definitiu. Segueix.

—La tercera vegada...

RIPALDA

Eli apretava amb les mans la part més carnosa....

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que s'ens enviïn i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NANDU. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

Un incident en el ball

Feia temps que festejaven. Ell En Ricardet, era fill de la capital. Ella, la Tecleta, havia nascut a Llofriu. Prou que la deu conèixer el Nandu! El xicot de tamborella en tamborella, havia anat a caure al poble i per allà vegetaba en cerca de les gangues que podessin caure, que no eren gaires.

Un dia va conèixer a la Tecleta, i, allò, sabeu?, que si tu m'agrades, que si tú també, que si jo et diria, que si jo et faria... Res, que prompte es varen entendre i cada nit es trobaven darrera l'església i En Ricard s'atipaba de magrejar i de bones vistes. Ell prou volia passar la "trotxa" però la Tecleta, que a res deia que no, encara no veia el fusell enlaire, es creuava de cames i no hi havia qui la convencés.

—Però dona, si no et passarà res!

—Això, no, Ricardet, això no. Fes lo que vulguis però amb això no hi pensis, mentres passem per darrera de l'església. Are, si aviat et decideixes a passar-hi per davant i a for una visiteta al senyor rector!...

—Tot vindrà, dona, tot vindrà...

—Doncs "això" ho deixes per quan vingui lo altre.

Una tarda de diumenge, es trovaren com de costum en el ball i, també com de costum, anaren a assentar-se en segona fila, en el reconet darrera el piano, on podien teclejar de valent sense ésser vistos, mentres el pianista, que era un gepic la mar de simpàtic feia correr els dits per damunt de les altres teclcs.

La sala s'anà omplint i caldeiant, fins a no quedar ni una cadira buida.

Quan entrà la Filomena, l'amiga de la Tecleta, no podia seure en lloc i aquesta la cridà i la feu assentar a la seva cadira, bo-i dient:

—Seu, seu aquí, que jo i aquest ja ens estrenyerem i amb una cadira en tindrem prou.

Tal dit, tal fet; la Filomena s'assentà en el lloc de la Tecleta i aquesta ocupà mitja cadira de la que seia el seu promès.

Com ja podeu comprendre, entre que l'atmosfera de la sala era carregadíssima i que les cuixes de la Tecleta eren molt molsudes, En Ricard anà pujant de temperatura i de mica en mica, la promesa passà de la cadira, a seure a la falda del seu xicot. Primerament el noi es mostrà prudent i es limità a palpar per tots els indrets, però pau-

latinament, i com qui no hi toca, anà apujant la roba de la Tecleta i arreglant la seva de tal manera i forma, que quan menys s'ho pensava, la noia sentí que la carn seva entrava en contacte amb la d'En Ricard, i que una cosa molt forta l'apretava en un lloc molt compromès.

—Ricard!

—No tinguis por, dona, no tinguis por!

—Oh, la por m'ho fa dir!

—Et dic que...

—Què fas?

Efectivament, En Ricard "feia", ja ho orec que feia!, i que no perdia pas el temps i mentres amb allò dur procuraba obrir-se camí, amb les mans apretaba fortament les anques de la Tecla contra la seva falda, per a que no podés escapar-se.

La Tecleta no sabia que fer. Temia l'escàndol i no gosaba a moures, però arribà un moment en que la cosa es posà molt seria, i la revinguda pageseta s'aixecà d'una revolada, bo-i dient:

—Ja torno, vaig a dir una cosa a la meva cosina.

Naturalment, al aixecar-se En Ricard va quedar en una situació molt compromesa, i la Filomena, que seia al costat d'En Ricard, exclamà tot agafant un objecte que aquest tenia a la falda:

—Mira, Tecleta, que et deixes el vano!

Però encara no ho havia dit, que el deixà amb gran rapidesa i espolsant la mà digué:

—I are! Si el tens tot mullat!

Al mateix temps, es sentí darrera el piano la veu del gepic que cridava tot enrabiat:

—Si torneu a escupir, plego i s'ha acabat el ball!

TRAVOING

L'espelma

—Mira, noia, això no pot ser; cada dia gastes una espelma al anarte'n a dormir.

—Es que estic llegint una novela molt interessant i com que de dia no tinc temps.

—Doncs procura acabar-la aviat, perquè em va resultant cara de llum.

Però la mare era una dona experimentada, i "allò" del llegir no s'ho va empassar.

Arribada la nit, anà de puntetes al quarto de la noia i mirà pel forat del pany. Naturalment, lo que es pensava era veritat i tota indignada cridà desde fora:

—Noia, noia! Que llegeixis, no em fa res, però que et tornis "litterata" i estiguis tota la nit sucant la plume al tinter, això no ho permeto!

Desde aquell dia, la noia hagué d'anar-se'n a dormir a les fosques perquè sa mare va suprimir les espelmes en todo el recinto.

EL BARO DE LA RONDALLA

Un oblit important

Aquell dia l'Herbert no hi veia de cap ull. Sentia en tot el seu cos una frisança tremenda i els seus dintres bullien com una caldera a punt de reventar. Res, que era qüestió d'obrir les vàlvules i es decidí a donar un tom per les Rambles.

Al cap de deu minuts de ramblejar, va clisar el seu tipu i... tant en vui, tant t'en daré, amb quatre paraules es varen entendre i cap al carrer d'En Ginjol s'ha dit.

Ella tirà endavant, ell la seguí a poca distancia i tot fent camí, la boca se li feia aigua observant les curves magnífiques de la seva parella.

—He estat de sort! — pensava ell. — Vaia uns pits, unes anques i una popa... Res que ens divertirem!

Arribats al quarto, ella entrà a una habitació del costat, i reaparegué al cap de poc en "traje de faena".

L'Herbert per poc cau d'espatlles davant d'aquell esparpento.

—Però, escolta, noia, on són els pits?

Ella, sense donar-li importancia, respongué tota fresca:

—Ah, no en facis cas; eren postissos; els he deixat damunt d'aquella tauleta.

—Escolta: I la... popa?

—Ah, sí, és allò de sobre la calaixera.

—I... les dents?

—Les tinc damunt de la tauleta de nit.

L'Herbert no pogué aguantar més i tornant-se a posar l'ermilla, digué tot enfutismat:

—Dóncs mira, noia, m'hauràs de dispensar, però ara m'adono que m'he deixat els... botons a casa.

K. B. Z.

QUAN FOU MORT.....

—Filla meva, m'hauràs de perdonar, pero m'havia descuidat de dir-te que jo ja soc casat!

CUPLETS DE LA FLAUTA

del quadret LA TORNADA DEL NANDU

Com veuen, els pagesos
la flauta van bufant,
ma filla i fins el metge
també la van tocant,
i jo, com poden veurer
ho faig molt afinat
en canvi la Tuietes
es la que no ha tocat.
La pobra és vergonyosa
i aquí no vol bufar
però solets al quarto,
allà la tocarà.

Un dia, tot fent cua
per comprar tabaquet,
al davant meu hi havia
un tipo molt fresquet.
Ai, filla, deia l'home,
jo em moro per fumà,
i mai quiet estava
procurant-me palpà.
I com que em vaig distreurer
em va posar la ma...
i creient que era un puro
la flauta em va estirà.

Si es casa la Pauleta
cap gendre acceptaré
si no va a Barcelona
i fa el que li diré.
Ficar-se en el "treiato"
on cantin ma cançó
i tornà aquí en el poble
portant lo que hi dut jo.
I el dia del casori
ja m'encarrego jo
de preguntà a n'el nuvi:
—Ja tens flauta, minyó?

En el vagó del tren,
tornant de Barcelona,
venia un capellà
i amb ell una minyona.
Ella damunt dels llavis
portava un pegadet
segons jo m'imagino
per curar-se un granet.
Varem passar un túnel
i quan se va fer clar
el pegat de la noia,
ja el duia el capellà!

M. RUBIO

GRIMEGIA ESTRANGERA

—I si la senyoreta se n'enterés?
—Veuria que se aprofitar be els gastos domèstics. (De Reglment)

—Diu qu'es aquell jove que va venir el dilluns.
—Qualsevol es recorda dels clients que's despatxen tres dies endarrerat!
(Le Rire)

Correu secret

Tit-Ola: Mirarem d'aprofitar-ho. — *Borinot Ros:* Vostè escriu amb força correcció, però no acaba de trovar l'assumpto. Si tenim temps donarem forma a un parell dels seus contes. En quant a lo que ens diu que tot lo que es publicat hauria d'ésser inèdit, ens permetem fer-li observar que està equivocat. Els "Contes Bruts" són un recull de tots els contes forts de la nostra terra. Aquesta secció és una mena d'arxiu folklòric d'aquesta especialitat literaria. Qui tinga una col·lecció del NANDU posseirà un recull complet d'aquesta literatura. Es com si publicuèssim una secció d'adagis, comprèn?, que no els inventariem pas! Tot això li diem perquè al mateix temps en prenguin nota tots els nostres actius col·laboradors. — *Baró de la Rondalla:* Aprofitem el de l'espelma. — *Clotilde:* Ja sab que vostè és sempre llegida amb molt de gust. En quant a lo altre, nosaltres ens limitavem a posar-nos a la seva disposició per a satisfer un desig per vostè manifestat. Ja ho sab, disposi. — *K. B. Z.:* S'aprofitarà quelcom. Sí, senyor, té raó, ens en varem descurar. — *Travoing:* Va, molt arreglat. — *Isabel:* Havem cursat el seu encàrreg. Rebudes les cinc pessetes. Va per correu el llibre que ens demana. — *R. i K.:* Perseveri, home, perseveri que de més verdes s'en maduren! — *Antonietta:* Dijous a les cinc al Bohemia. Al recó de la dreta. — *Flix:* Fill meu, és molt dolent això! — *Flirt:* No ens amohini més amb els seus dibuixos. Vagi a llotja un quant temps, o facis futbolista. — *M. N.:* Vostè encara està bastant verd. — *Cri-Cri:* Mirarem d'arreglar el de la llet. L'altre no va. — *Sempre Vell:* Va el de la professó. Envihin més. — *Toflis:* Anem tirant mà de les "existències". — *Armand:* Com pot veurer havem arranjat el de la cigarrera. — *Paul:* La seva narració és senzillament magnífica, però consti que en sabem la procedència. Vostè pispa, però pispa amb gust i això ja és un mèrit estimable. — *A. Suval:* Home, no està malament, però tampoc està prou bé. Envihi altres coses.

Queden nou milions de cartes per a contestar!

—Pero que tens qu'estàs tan neguitosa?
—Que tinc, que tinc!... Lo qu'em fa falta hauries de preguntar-me!
(De Bataclau)

ELL.—Que devia dir el teu marit al veu, e q'haviem fugit?

ELLA.—Aixó rai, no'm preocupa. Lo que'm fa por es lo que dirá quan hi torni.